

Mutual Mèdica

El grup III de vida

ELS metges senten menys entusiasme pels Grups de Vida que pels d'Invalidesa.

Inscrits al Grup I de Vida, 625. Inscrits al Grup I d'Invalidesa, 1,387. Aquesta grossa diferència ens ho diu ben clarament. Demés, en poc temps s'han constituït els quatre Grups d'Invalidesa; en canvi de vida solament dos.

De les moltes converses tingudes amb un nombre crescutíssim de companys, invitant-los a formar part de la MUTUAL MEDICA, se'n dedueix que l'instint de previsió està fonamentat arrelat per tot ço que es relaciona amb ell mateix.

A l'explicar-li a l'amic metge el que tothom sap, o sigui que, malgrat la seva joventut, hi cap la possibilitat que arrelí en son organisme un estat patològic de caràcter crònic que el privi de treballar, i, consegüentment, pot trobar-se envolt d'una situació negra, pessimista, on solament trobarà desenganys i privacions, tots vos donen la raó, l'immensa majoria corren a inscriure's als Grups d'Invalidesa que ja funcionen.

Dissortadament per a les vidues de metges, fills, pares i germans, no succeeix el mateix.

Tots els membres del Consell de la Mutual sabem abastament el difícil, difícilíssim que resulta, la majoria de vegades, aconseguir una nova inscripció als Grups de Vida. Es necessari posar-hi remei. Enterrem el concepte dolent, fatal: «Mort jo, els que quedin ja s'ho endegaran».

Les mateixes consideracions que fem a l'inscriure'ns als Grups d'Invalidesa, hauriem d'aplicar-les a llurs famílies i així dignificaríem la nostra moral. Tinguem present la màxima: «El que no vulguis per tu, no ho vulguis per a ningú», majorment tractant-se de sers estimats.

Parlaré d'algun cas viscut per mi, perquè serveixi d'estímul a tots els metges, que no constin a les llistes dels Grups de Vida.

Un amic sollicita els dos Grups de Vida, i em diu: «—Visc en companyia de la meua ma-

re que és vídua. L'he nomenada beneficiària. Res li falta, consol, diners, benestar. És veritat que soc solter i jove, però la possibilitat de morir jo abans que ella m'horroritza. Com viuria, si tot surt del meu treball? No vui ni pensar-hi».—I és precisament el molt que ho medita que l'ha impulsat a fer-ho.

Un altre company, casat amb una dona rica, té una germana que viu sola. Aquesta germana posseeix una petita renda que, juntament amb una quantitat que li ofereix el seu germà, s'ho passa bé. S'ha inscrit als dos Grups de Vida, nomenant la seva germana beneficiària. Segurament deu pensar: «—Si jo falto abans que ella, potser els meus successors no complirien tan filantròpic costum, privant-la d'un benestar als pocs anys que li queden de vida.

I últim, perquè d'altres podria explicar-ne: un metge jove. Té fills als quals pervindrà una herència important. Cap també dintre el possible que es morís abans d'heredar els fills. Preveient aquest cas, ingressà als dos Grups de Vida, demostrant ésser un bon pare.

Es veu ben bé que amb dificultat es troba un hom que visqui espiritualment isolat, és a dir, sense estimar una esposa, fills, pares o germans.

Contribuim entre tots a fer desaparèixer l'idea, tan llastimosament generalitzada, de que solament als casats els interessa formar part dels Grups de Vida.

Una sola cosa podria impedir inscriure's-hi: la situació econòmica; però, si es té en compte que el promig que s'hauria de pagar pels tres Grups és de 225 pessetes l'any, hem de creure, salvant alguna excepció molt justificada, que tothom està en condicions d'ingressar al Grup III de Vida, majorment si es té present que la quantitat de 30,000 pessetes que poden cobrar els beneficiaris, és ja respectable.

Anem, Mutualistes, a constituir el Grup III de Vida? Si? Dones, som-hi.

M. TOST PUNYET